

ԹԻԹԵՂԱԳՈՐԾԻ ՄԱՀԸ

(Աղա Նեգրիից)

Հսկայ շինութեան բարձր տանիքին
Վաղ առաւօտից նա աշխատում էր,
Կարիքն ու հոգսը իր ընտանիքի
Նրա եռանդը եռապատկում էր:

Երկար աշխատեց... և արեգակը
Մօտ էր կէսօրին՝ ճաշելու ժամին,
«Շտապիր, ճաշի է ժամանակը»,
Ասաց նա ուրախ իր հարեանին:

Յանկարծ սայթաքեց բարձր տանիքից՝
Տապալուեց գետին ջարդուած դիակով.
Մարդիկ սարսափած այդ դժբաղդ դէպքից,
Կանգնել նայում են ապուշ նայուածքով:

Նորա համակուած կեղծ ցաւակցութեամբ,
Հետաքրքրուած հոսող արիւնով,
«Ափսոս» են ասում անամօթութեամբ
Ու անցնում—դէպքը մոռացման տալով:

Եւ միայն կլինը ու քաղցած որդիք
Չեն մոռանալու աշխատատեղին.
Թոյն ատելութեամբ պիտի անիծեն
Բիրդ ու բարացած խիղճը մարդկային:

Թարգմ. ՅԱԿՈՒ ՅԱԿՈՒԵԱՆ